

การปฏิบัติบูชาคุณพระพุทธเจ้า

หลวงปู่หลวง กตปุญโญ

เทศน์วันที่ 12 ธ.ค. 2540

...แค่ได้รับพยากรณ์จากพระที่บังกรนี้ ก็มาสร้างบารมีกว่า
จะเป็นพระพุทธเจ้าก็ สี่สงไชย แสนกัปปิเนย ก็มาก กว่า
จะได้เป็นพระพุทธเจ้า สิ่งที่มีมนุษย์ทั้งหลายทำไม่ได้ แต่พระองค์ก็
ทำได้ มนุษย์คนทั้งหลายในโลกอดทนไม่ได้ แต่พระองค์ก็อดทน
ได้ อย่างนี้เป็นต้น

ฉะนั้นคุณธรรมของพระพุทธเจ้า จะยกเอาง่ายๆ ยกตัวอย่าง
ชาติหนึ่ง พระองค์เกิดเป็นช่างอยู่ในป่า เพื่งก็รักษาศีลห้า
รักษาศีลห้าบริสุทธิ์บริบูรณ์ แต่ว่านายพรานมันมาเจอ เป็น
กรรมก็ว่าได้ มาเจอเข้าก็ของงา งายาว ก็ให้ ให้ตัดออกไป
ประมาณเกือบศอกเป็นฟุตนะ เอาไปขายเลี้ยงลูกเลี้ยงเมีย
หมดแล้วก็มาขออีก มาขอจนสุดท้ายจำป่า แล้วก็มาขออีก ทำ
อย่างไร งามันอยู่ในหัวนะ เขาก็ต้องเอามุย (ขวาน) ฟันหัวนั้นนะ
ศิระชะบ้วะเลย เพื่งนั่งเฉยยืนเฉย เขาบ้วะได้สบายเลือดไหล เนี่ย

ใครทำได้ในโลกหละ แเค่ยุ่งมากัดก็จะตายแล้วคนนะ นี้

พระพุทธเจ้าหละ

สิ่งที่ไม่ได้ในโลก แต่พระองค์ก็ทำได้ ปล่อยให้เขา संबัวะ
เอาศิระะเอางาในหัวไป ยืนเฉยไม่มีโกรธ ไม่มีว่าอะไร เนี่ยๆ นี้
หมายถึงว่าพระพุทธเจ้าสร้างบารมีนะ สร้างบารมีอดทน
เสียสละ สุดท้ายก็มันได้ไป ไกลจากตัวท่านอยู่ประมาณ ๑๐๐
เมตรหรือ ๒๐๐ เมตร ไปไม่ถึงบ้าน แผ่นดินสูงเสี่ย แผ่นดินสูง
ลงพื้นดินเสี่ย และก็ข้างก็ทนบาดแผลไม่ไหว บุญหมดแล้วก็ตาย
ข้างไปสวรรค์ นายพรานก็ตกนรกอเวจีต่อ อันนี้จึงว่าพระองค์
เสียสละสร้างบารมีกว่าจะได้เป็นพระพุทธเจ้าเนี่ย สามัญชนคน
ในโลกเนี่ยทำไม่ได้ แต่พระองค์ทำได้ สามัญชนคนธรรมดา
ไม่ได้ แต่พระองค์อดทนได้ เพื่ออะไร เพื่อต้องการเป็น
พระพุทธเจ้า เป็นพระพุทธเจ้าเพื่ออะไร เพื่อชนสัตว์ รือสัตว์ชน
สัตว์ให้ไปสวรรค์นิพพาน

คำว่าสัตว์นั้นก็ไม่ใช่หมู หมา เห็ดเปิดไก่ คือเราทุกคนนี้
แหละ ที่มาบวชกันนี้แหละมีหลวงตาเป็นต้น แปลว่าสัตว์นะ คำ

ว่าสัตว์คืออะไร แปลว่า ผู้คาอยู่ สัตวะแปลว่าคานะ คาโลก คา
โกธร คาหลง คารัก คาชัง สุดท้ายก็คาคี้เกียจซี่คร้าน ซี้เกียจซี่
คร้านหาปัญญาวิชา ก็เลยเป็นคนโง่คนหลงอย่างนี้เป็นต้น นี่คำ
ว่าสัตว์อันนี้แหละ ความหมายของคำว่าสัตว์ คือเราทุกคนๆนี้
แหละ ยังไม่เป็นพระอรหันต์ตราบใดก็ยังเป็นสัตว์อยู่ ฉะนั้นจึง
ว่าสัตวะ แปลว่าผู้ข้องคาอยู่ในโลก คาโลก คาโกธร คาหลง คา
รัก คาชัง คากิเลสตัณหา คาอยู่ในรูป ในเสียง ในกลิ่น ในรส
โผฏฐัพพะ ธรรมารมณฺ์ สุดท้ายก็คาคยศ คาลาม คาแก้ขื่นมากก็ฆ่า
กัน อิจฉากัน สร้างหม้อนสก(นรก) ยกใหญ่ อันนี้ก็เพราะว่าสัตว์
เพราะฉะนั้นทางพุทธศาสนาเนี่ย พระองค์ทรงตรัสธรรม
เทศนาไว้นั้น สอนคน สอนสัตว์ คนก็คือสัตว์ สัตว์ก็คือคน คนกับ
สัตว์นี้มันอันเดียวกัน คนกับสัตว์อยู่ในอันเดียวกัน เรียกว่าคน ที่
โลกทั้งหลายเดือดร้อนในวันหนึ่งๆก็เพราะคน มันแย่งมันชิงกัน
มันโลก โลกก็คือคน คนก็คือสัตว์ สัตว์ก็คือคน มันอันเดียวกัน
มันเป็นอย่างนั้น มันอิจฉาพยาบาทเป็นเหมือนทุกวันนี้นั้นแหละ

ผู้แทนผู้ทาน รัฐมนตรี รัฐมนตรีฯ เข้า เตือนร้อนกินเงินกินทอง
เตือนร้อนประเทศชาติบ้านเมือง นี่เห็นว่า คน

แต่ว่าถ้ามนุษย์เนี่ยทำตามคำสอนพระพุทธเจ้า สอนคนให้
เป็นมนุษย์ สอนคนให้เป็นมนุษย์ คือมนุษยธรรม สอนคนให้เป็น
มนุษย์ มนุษยธรรม ก็คือมีคุณธรรมมันก็คือศีล ๕ นั้นแหละ แล้ว
ก็สูงขึ้นอีก สอนคนให้เป็นเทวดา สอนคนเป็นเทวดาเหมือนที่
พวกท่านทั้งหลาย น้องๆทั้งหลาย หลานๆเหลนๆที่มาสถานที่นี้
มาฝึกหัดปฏิบัติ มาอุปสมบท มาฝึกฝนอบรมธรรมะ อันนี้
หมายถึงว่าเราจะมาฝึก ฝึกมนุษย์ให้เป็นเทวดาสูงขึ้นอีก

คือว่านักบวชนี้ นักบวชนี้เขาว่าเป็นเทวดา เป็นเทวดา
เพราะว่าเป็นที่กราบที่ไหว้ สักการะบูชาของมนุษย์เทวดา
ทั้งหลาย เพราะว่่านักบวช ท่านมานั่งภาวนา หลับตาพุท
โธๆแล้ว จิตสงบแล้ว เทวดาก็มากกราบมาไหว้สักการะบูชา นี่เป็น
อย่างเนี่ย อย่างว่าเถอะ สอนมนุษย์ให้เป็นเทวดา เทวดาท่านมี
หิริ ความละอายต่อบาป มีโอตตัมปะ ความเกรงกลัวต่อบาป
แล้วก็มี ความอดทนด้วย อดทนสูงกว่าเป็นมนุษย์ทั่วไป

ยกตัวอย่างเช่นว่า เคยตัด คือมาตัด มาตัดเรียกว่าเนกขัมมะ
มะ สร้างเนกขัมมะบารมี เนกขัมมะบารมีนี้เป็นบารมีสูงสุด
พระพุทธเจ้าของเราจะได้เป็นพระพุทธเจ้า เป็นพระอริยเจ้าเหาะ
เหินเดินอากาศได้ ดำดินบินบนได้ก็เพราะอาศัยเนกขัมมะบารมี
เป็นหลัก ฉะนั้นพระพุทธเจ้าของเราเนี่ย บางทีก็บางชาติบวช
ตลอด เป็นพระราชาบวชตลอด หลายชาติก็บวชตลอด ชาติที่
เป็นเตมียกุมารก็บวชตลอด ตั้งแต่อายุหนึ่งขวบขึ้นไป หนึ่งปีก็ปี
ที่สองนั้น พระองค์สร้างเนกขัมมะบารมีคือละทุกอย่าง อดทน
ไม่พูด ไม่พูด ไม่กินไม่ทานนมแม่ด้วย กล้วแต่พูด ไม่กินข้าวกิน
ปลา ไม่ทำงาน ทำตนเป็นง่อย มือมีอยู่แต่ไม่กำข้าวเอาอาหาร
ใส่ปากซักอย่าง ใครให้กินก็กิน ใครไม่ให้กินก็นอนเฉยอยู่
เหมือนคนตายแต่ไม่ตาย ให้เอานั่งก็นั่ง ใครไม่ให้นั่งก็นอนอยู่
นั่นนะ อันนี้คือว่าบำเพ็ญเนกขัมมะคือว่าละ เด็ดขาดนะ ทำอยู่
๑๖ ปี เขาจะเอาไปฆ่า เมื่อเขาเอาไปฆ่าก็เลยมีโอกาสบวช
เนกขัมมะบารมีเสีย ๑๖ ปี

อันนี้ก็ไม่มีบุคคลผู้ใดทำได้ในโลกนี้นะ ไม่มีใครทำได้ในโลก
ฉะนั้นจึงว่าพระพุทธเจ้าเพื่อนทำอย่างนี้ก็เพื่อปรารถนาเป็น
พระพุทธเจ้าและร้อยสัตว์ขนสัตว์ให้พ้นทุกข์ ไปสวรรค์นิพพาน
เพราะฉะนั้นพวกเราทั้งหลายก็ได้รับ มีความตั้งอกตั้งใจ คือ
หลวงพ่อบุชบ เพื่อนมีศรัทธา มองเห็นประโยชน์ในทางพุทธศาสนา
เหตุนี้หลวงพ่อก็ยังเสียสละเป็นประธานเป็นใหญ่ ชักชวนพวก
เราทั้งหลายมาบวช มาฝึกฝนกรรมฐานภาวนาธรรมะ

ที่จริงธรรมะนั้นมันก็มีอยู่ในตัวของเราทุกคน คือรูปธรรม
นามธรรม ตัวของเรามีรูปธรรมนามธรรมเป็นปกติอยู่ แต่ว่าเขา
ไม่สมมติว่ารูปธรรมนามธรรม ฉะนั้นคำว่าธรรมในสถานที่นี้
ธรรมก็คือตัว ที่อยู่ของธรรมก็คือลม ที่เกิดของธรรมก็คือลม ที่อยู่
ของธรรมก็คือลม เพราะลมนี้ เขาเห็นสมมุติขึ้นว่าเป็นพระองค์
ใหญ่ นะ พระอานาปาสติกรรมฐาน ลมนี้เป็นพระองค์ใหญ่ คือ
เราทุกคนที่เกิดมาแล้วนะ กินลมก่อนนะ คือออกจากท้องแม่ก็
สูดลมเข้าไป เมื่อรู้สึกตัวก็เจ็บแสบ ที่เกิดมามันร้องไห้เพราะมัน
เจ็บมันแสบมันปวด เมื่อออกจากท้องแล้ว สูดลมเข้าไปก็รู้สึกตัว

มันก็เจ็บก็แสบก็ร้อน เมื่ออยู่ในห้องไม่ถูกอะไร มาถูกลมพัดเข้า
เหมือนกับออกมาจากห้องแอร์นั่นแหละ เย็นๆแล้วมาถูกกับ
อะไร เราก็ถูไป ปูบปับ ฉะนั้นเด็กที่ออกมามันจึงร้องไห้เพราะมัน
แสบมันเจ็บ อันนี้ก็แสดงความทุกข์

พระพุทธเจ้าว่า **ชาติปีทุกขา** ความเกิดเป็นทุกข์ เกิดมา
ทุกข์แล้ว ร้องไห้เป็นทุกข์แล้ว อันนี้ต่อมาก็แม่ก็เอาสำลีไปชุบน้ำ
คอมันแห้ง ก็ให้มันซึม จิบเข้าไปในปากให้ซึมไปในคอ อยู่ได้
ต่อมาก็กินนมแม่ต่อไป มาอาศัยปาก คนเราเกิดมาใหญ่ขึ้นมา
เป็นผู้เป็นคน เป็นสัตว์เป็นมานี้เพราะอาศัยปาก อย่างทำมือทำ
อะไรก็ไม่ได้ จับอะไรก็ไม่ได้ จะอาศัยปาก กินน้ำ กินนํ้านมของ
แม่ ต่อมาก็กินข้าวกินปลา

ใหญ่ขึ้นมาจึงว่าปาก เหตุนี้จึงว่าปากเป็นเงินปากเป็นทอง
ปากดีก็เป็นสุข ปากไม่ดีก็เป็นทุกข์ มันแล้วที่ปาก คนเราทุกคน
เกิดมา ใหญ่ขึ้นมาได้นี่เพราะปาก ถ้าปากทำงานแล้วก็กินข้าว
กินปลาก็ใหญ่ขึ้นมา ขนาดมันลูกนั่งแล้วนะ ลูกนั่งเป็นแล้วก็ยัง
เอาข้าวใส่ปากยังไม่เป็น อาศัยแม่ป้อนอยู่นั่นนะ อาศัยปากมา

เรื่อยๆ จนกว่าจะมีอันจับอะไร พ่อแม่สอนให้จับ เอาใส่ปาก
เอ้า ทำอย่างนี้ๆ เอาอยู่นั่นแหละ

บัดนี้คนเรานี้แหละเกิดมาแล้วเป็นเด็ก คือว่าจะเทียบก็ร้ายกว่า
สัตว์ ร้ายกว่าตัวบุงนะ คนเรานี้เกิดมาตัวเล็กๆ ขนาดคลานก็ดี
ขนาดเดินตุตตุตะก็ดีนะ ยังไม่รู้จักไฟนะ มันจะจับไฟอยู่ แต่ว่า
อาศัยพ่อแม่บิดามารดาควบคุม เอามือหนี หรือว่าอุ้มหนี หรือว่า
บอก ก็นั่นยังไม่ฟังนะบางที จนไปจับไปเจอจนได้ มันร้องไห้ แว้
มันเจ็บขึ้นมา คนเรามันร้ายกว่าบุงนะ ตัวบุงตัวสัตว์นี้มันเห็นไฟ
นะมันวิ่งเหาะวิ่งหอบ ยังเป็นเด็กมันวิ่งเข้าหาไฟอยู่นะ คนเราจะ
ว่าโง่ โง่ที่สุดนะ ยิ่งกว่าสัตว์อีกด้วย แต่อาศัยคุณธรรมบิดา
มารดาครูบาอาจารย์ชี้ช่องบอกทาง ฉะนั้นจึงว่าคุณบิดามารดา
มีคุณมาก ใครไม่เคารพต่อคุณพ่อคุณแม่ลำบากมาก

ปัจจุบันนี้จะแผ่นดินสูบ หลายนคนนะที่จะฆ่าพ่อแม่ นั่นนะ
หลงตาไปรู้จักคนจังหวัดเมืองเชียงตุง อำเภอเชียงตุง อยู่พม่า
มันจะฆ่าแม่ คือโยมคนนั้นมีลูกห้าคน ผู้หญิงสี่คน ผู้ชายคน
สุดท้ายแล้วต่อมามันไปคบเพื่อนไม่ดี เล่นการพนัน เล่นการ

พนั้นไปเล่นการพนันมา ต่อมาพ่อมันก็ตาย กลายเป็นแม่หม้าย
หาเงินก็อย่างนั้นแหละ สุดทำยเงินหมด มันเอาไปเล่นหมด แล้ว
มันก็มาขอ เพื่อนว่าแม่มันไม่มี มันว่า มีอยู่ แม่ไม่ให้เฉยๆอะ มันก็
จ้ำจี้จ้ำไชว่าร้ายต่างๆเยอะแยะ แม่ก็รำคาญ ไม่มีก็ไม่มี ไม่มากก็
ไม่มา มึงเอากูไปฆ่าซะดีกว่า มันจะได้แล้วกัน มันก็เอาจริงบ่นี่
ถือดาบมาเลย จะมาตัดคอแม่ ถือดาบมาเลยจะมาตัดคอแม่

บัดนี้แม่ก็บอกว่า มึงฆ่ากู ตัดคอกูในบ้านนี้ สู้จะไม่มีบ้านอยู่
นะ สู้จะกลัวผี ไป จะฆ่า ออกไปป่าไปเถอะนั่น ร้อยเมตร ห้าร้อย
เมตร แกก็นั่ง เอ้า ตัดได้เลย ก็เง้อมดาบจะตัดคอนี้นะ เทวดาตั้ง
ออก มือหลุดพลุบ ดาบหลุดไปเลยจากมือ หลุดผิงออกไปเลย
เมื่อหลุดผิงออกไป แผ่นดินสูบปุบพอดิ สูดครั้งแรกแค่หัวเขา แค
หัวเขา มันก็ร้อง โอ้ย น่ากลัวอย่างนี้ แม่ก็แทนที่ก็จะ โอ้ย มึงตาย
ได้แล้ว มึงจะฆ่ากู บ่ได้ บุญคุณของแม่ วิ่งไปตั้ง ตั้งอย่างใดก็ไม่
ออก ๆ หมดปัญญา เลยวิ่งไปบอกชาวบ้านมาช่วย ไปกลับมา
มันสูบแค่คอแล้วบ่เน่ แผ่นดินนะ สูบแค่คอ งามงะๆ เข้าใกล้
ไม่ได้นะ ที่ระยะสี่ศอก สี่ศอกห้าศอก เป็นไฟมาเลย เป็นถ่านไฟ

มาเลย มันร้อน เข้าไปใกล้ไม่ได้ อยู่นั่นแหละ ลอกแฉกอยู่สาม
วันสามคืน ผู้คนทั้งหลายบ้านเหนือบ้านใต้ บ้านใกล้บ้านไกล สี่
ห้า หก กิโละ ไปถ่อกันไปดู แผ่นดินสูบ สุดท้ายวันที่สี่จมลึบกับพื้น
เลย นี่บาป บาปที่ฆ่าพ่อฆ่าแม่ ท่านจึงว่าบิดามารดาเปรียบ
เหมือนพระอรหันต์ของลูกนะ มันเป็นอย่างนี้

เมืองอุบลคนหนึ่ง เมืองอุบลก็แผ่นดินสูบเหมือนกัน เป็นครู
ชะด้วยนะ แต่ว่าเมียหีนะ เคঁว่า (หีนะ แปลว่านิสสัยเลวทราม)
เคঁว่า เมียหีนะ บ่ยอมเรียกแม่ มันด่ามันว่าร้าย แต่ว่าโยม
ผู้หญิง(แม่สามี)คนนั้นชอบไปวัด ไปวัดไปจำศีลภาวนา แกก็แก
แล้ว แกต้องหาที่พึ่งของแกแหละ เข้าวัดเข้าวาศาสนา ลูกสะใภ้
มันก็หาว่าบ่เลี้ยงหลานช่วย มีแต่กิน ว่าอยู่นั้น ไปฟ้องสามี ว่า
อยู่เรื่อย บัดนี้ผัวก็เลยเข้าข้างเมียบ่นี้ เข้าข้างเมียนะบ่นี้ รักเมีย
ยิ่งกว่าพ่อกว่าแม่ท่านว่า ก็อย่างว่ารักก็อย่างว่าหลง เม้า เคঁ
เรียกว่าเม้า เม้าทรัพย์สินศาสนา เพิ่นว่า เม้าตักมหาลิมพ่อลิมแม่
ครูนั้นก็เม้าเมียแล้วบ่เน่ ลิม เลยเอาแม่ไปตัดคอจริงๆ แกมี
สวนนะ แกไปนั่งอยู่สวนแกก็จะตัดคอจริงๆ ทำนองเหมือนกับ

คนนี้แหละ แต่ว่าดาบหลุดผ่านดินสุมิดไปเลย คนอุบลนะ เป็น
อย่างนี้ ฟังคำเมียบ ฟังคำเมียบเสียพี่เสียน้อง เสียข้าวเสียของ เมียบ
หีนะ เมียบดีมันก็มีน้อย เมียบหีนชนนี้มีมาก ฉะนั้นจึงว่าคุณพ่อคุณ
แม่มีจริงนะ แผ่นดินสุมจริง คุณพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ ก็
เป็นของจริงของแท้

เหตุนี้พวกเราทั้งหลายได้รับคำประกาศหรือว่าคำชักชวน
ของหลวงพ่อก็มีความเชื่อความเลื่อมใสตั้งอกตั้งใจมา
ปฏิบัติบูชา อันนี้ก็เรียกว่าเป็นบุญเป็นกุศล คือว่าที่พระพุทธเจ้า
สรรเสริญนะ สรรเสริญว่าบุคคลที่ทำประโยชน์ในปัจจุบันและ
ประโยชน์โลกหน้านี้ พระพุทธเจ้าสรรเสริญว่าเป็นผู้มีโชคดีลาภ
ดีนะ คือว่า**ทิฏฐธัมมิกัตถะประโยชน์**นี้นะ พระพุทธเจ้าสอนให้
เป็นคนหมั่นขยัน หมั่นขยันหาวิชาปัญญา (๑)**อุฏฐานสัมปทา**
นี้นะ หมั่นขยันหาวิชาปัญญา แล้วก็รักษาไว้ (๒)**อารักข**
สัมปทา รักษาทรัพย์ไว้ จ่ายในสิ่งที่เป็นประโยชน์ของตนและคน
อื่นด้วย แล้ว (๓)**กัลยาณมิตรตา** คบเพื่อนดี คบเพื่อนที่ดี
เรียกว่ากัลยาณมิตร เพื่อนดีสูงสุดในโลกก็คือคำสอนของ

พระพุทธเจ้าเนี่ย ไม่มีเพื่อนอะไรดีในโลก เพื่อนดีจริงๆคือเรามา
พบพระธรรมะคำสอนพระพุทธเจ้าเนี่ย จึงว่าเป็นการคบอัน
ประเสริฐ มาคบพระเจ้าพระสงฆ์ ครูบาอาจารย์ เนี่ยการคบอัน
ประเสริฐ หมายถึงว่ากัลยาณมิตร มิตรดีจริงๆก็คือพระธรรม
คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้านะ เป็นกัลยาณมิตรแท้ นะ เป็น
กัลยาณมิตรแท้ ถ้าผู้ใดยินดีพอใจอยู่ในกุศลธรรม คำสอนของ
พระพุทธเจ้า นี่แหละมิตรแท้

(๔) **สมชีวิตา** เลี้ยงชีวิตชอบ คือเราไม่ไปลักไปขโมยปล้นจี้
หลอกหลวงใครมาเลี้ยงชีวิต อันนี้ก็เป็นความสุข ในโลกเนี่ย มี
ความสุขความสบาย อย่างต่ำอาจจะมาเกิดเป็นมนุษย์อีกก็ได้
แต่ว่าความสุขอันนี้มันก็ให้ความสุขแค่โลก ส่วนมากความสุข
อันนี้มันอยู่ในโลก ตายไปแล้วมันต้องอาศัยคุณธรรมอีกชนิดหนึ่ง
ชื่อว่า **สัมปรายิกัตถประโยชน์** ที่เรามาทำนี้ มาสร้างคุณธรรม
สัมปรายิกัตถประโยชน์ คุณธรรมอันนี้คือมีศีล มีศรัทธา มีศีล มี
ศรัทธา มีศีล มีการสดับรับฟังพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า
ฝึกฝนอบรมคำสอนพระพุทธเจ้า เรียกว่า ผู้สัจจะ แล้วก็มีวิริยะ

ความเพียร ความอดความทน แล้วเพิ่มสอนให้มีสมาธิความตั้ง
มั่น ให้มีปัญญา สร้างปัญญาให้เกิดขึ้น

คำว่าปัญญานั้น อันใดผิดอันใดถูก เรียกว่าพุทโธ พุทตะ ผู้รู้
ผู้ตื่น ผู้เบิกบานนะ ที่เราได้มาบวชเบื้องต้น แสดงตนถึงพระพุท
พระธรรม พระสงฆ์ เป็นสวณะที่ฟังนะ พุทธัง สรณัง คัจฉามิ
ธัมมัง สรณัง คัจฉามิ สังฆัง สรณัง คัจฉามิ การถึงพระพุทเจ้า
เป็นที่ฟังกับการรักษาศีลมันอันเดียวกัน หนีจากกันไม่ได้ หรือว่า
พุทโธพุทตะแปลว่าผู้รู้ รู้จากบาป รู้จักบุญ รู้จักคุณ รู้จักโทษ รู้จัก
สิ่งที่เป็นประโยชน์ของตนและคนอื่นด้วย อันนี้ตัวพุทตะ พุทโธ

อย่างพระพุทเจ้าของเรา พระองค์รู้ ทำประโยชน์ของ
พระองค์ด้วย คือเป็นพระอรหันต์ ทำประโยชน์ของโลกด้วย เหตุ
นั้นพระองค์จึงได้นามว่าพระมหากุณาคูณ คุณของ
พระพุทเจ้าที่เราควรระลึกนึกถึง คือพระปัญญาคุณ พระ
ปัญญาคุณนี้ พระองค์เกิดมาชาติใดเป็นที่ผู้ทีหาสติปัญญา
สร้างวิชาปัญญา บางชาตินั้นนะ การเกิดไม่เที่ยงแท้แน่นอนอนนะ
การเกิดของพวกเขาไม่ใช่เที่ยงแท้แน่นอน บางที่มันไปเกิดใน

ตระกูลทุกขียากลำบากขอทานเลี้ยงชีวิต แล้วก็เที่ยวทุกขีกันดาร
แห้งแล้ง อย่างนี้เป็นต้น เพราะโลกมันไม่เที่ยงแท้แน่นอน โลกไม่
เที่ยงแท้แน่นอน

เช่นปีนี้ก็ภาคเหนือของเราก็แสดงความแห้งแล้ง ไม่ค่อยได้
ทำนาดี หลวงตาที่ไปเมื่อก็ไปโน่น ไปเดินจงกรมแถวอำเภอพาน
นี้ บ่อข้าวบ่อน้ำ เอ้อะ ช้างเหยียบไม้ล้ม สูงกว่าคืบหนึ่ง โน่นนะแม่
จันแม่สายนะ ข้าวดีนาเยอะพอสมควร แสดงว่าเป็นพุทธิกษัตริย์
บ่ได้ทำนาเยอะบางแห่ง ทำนาคิดๆหน่อยๆ นี่เดือดร้อน ฉะนั้นไป
เกิด พระองค์ก็ไปเกิดในที่กันดาร ไปเกิดในที่คนทุกข์คนยาก
ขอทานเลี้ยงชีวิต ไม่มีเงินที่จะให้ลูกเรียนหรือก จำเป็นก็พระองค์
ก็ไม่ยินดี แค่ว่าพ่อแม่เอามาเลี้ยง พระองค์ก็ยินดีหาวิชา หาด้วย
ตนเอง ไปเดินหาครูบาอาจารย์สอนวิชาให้ แต่ไปถึงแล้วเขา
ไม่ใช่สอนได้เลยนะ เขาต้องให้ทำงานให้เขา เป็นคนใช้สามปีนู่น
นะ สามปีจึงสอนวิชาให้อย่างนี้เป็นต้น ดังนั้นพระองค์ก็อดทน
เพราะต้องการวิชาปัญญา

เหตุนี้จึงว่าพระพุทธเจ้านั้นเกิดมาแล้วเพื่อนยังมีปัญญา มี
ปัญญาอย่างว่า พระปัญญาคุณ อันนี้เป็นแนวทางที่ว่า
พระพุทธเจ้าของเรานี้เป็นตัวนำ ตัวนำที่สุดดังที่กล่าวแล้วนั้นนะ
โลกเขาทนไม่ได้ก็อดทนได้ โลกเขาอดไม่ได้ ท่านก็อดได้ โลกเขา
เสียสละไม่ได้ ท่านก็เสียสละได้อย่างนี้เป็นต้น อย่างที่เล่าให้
ฟังนะ เกิดเป็นช้าง เขามาของา เขามีดไบ้ะหัว เองาไปในหัว
นั้นเพื่อนเฉยได้ ถ้าเพื่อนจะโกรธจะฆ่าเขานะ งวงมันจับขาฟาด
ทีเดียวก็ตายแล้ว ช้างอะ ไม่เป็นอย่างนั้น เนี่ยการเสียสละ

เหตุนี้จึงว่าหลวงตาที่ขออนุโมทนาพวกท่านทั้งหลายที่เป็น
นักเรียนได้พากันเสียสละมาปฏิบัติบูชาอรรถธรรมคำสอนของ
พระพุทธเจ้า คือมาตั้งอยู่ในศีล เพราะว่าศีลเนี่ยมันเป็นภาคพื้น
ภาคพื้นของความดีทุกอย่าง

พระพุทธเจ้าเพื่อนกล่าวว่า ให้ท่านร้อยครั้ง ถ้าไม่มีศีลก็ตก
นรกอยู่ของเก่า เยอะแยะอยู่เนี่ย เมืองไทยของเราทำบุญเอาซี
ขึ้นหน้า ตีกัน เพื่อนก็คุยกัน สุดท้ายเจ้าภาพก็ร้องไห้เหวิกๆ
ทำบุญง่าวเค้าว่า ทำบุญเอาซีขึ้นหน้า เอาซีเล่น ? หาว่าเป็นบุญ

พอมีเครื่องเล่น หาวว่าเป็นบุญ เนี่ย เพราะมันง่าว เราเคยดำ สุ
มันง่าวมาแต่โคตรพอมึงแล้ว ถือความง่าวมาเรื่อย ไฉนมันถูก
เดี๋ยวนี้เพื่อนบ่ขี่ล้อขี่เกวียนเหมือนเก่าแล้ว สมัยนี้เพื่อนขี่รถขี่
เครื่องบิน แล้วจะมาขี่ล้อบ่ทันเขาแล้ว ตายแล้วสิเว้ย จะเอาขี่ขึ้น
หน้า บ่ทันเขาแล้ว เสียเงินเสียทอง ก็หาว่าบุญบ่ช่วย

ลูกศิษย์ของหลวงตานีนะมาบวชแล้ว ใช้หนี้สามปียังไม่
หมด นี้ มาบวชนะ มาบวชแล้วใช้หนี้สามปียังไม่หมด ก็เอาขี่
เหล้ามากินนะ บวชเอาขี่ขึ้นหน้า โหย ไร่เง่าจะตาย ? ด่าให้
เขานะ หลายคนอยู่ หลวงตานีใครทำบ่ถูก ด่าจนหัวมุดหัว? ด่า
บางที่ฟังก็มี ไม่ฟังก็มี คือเราสงสาร สงสารเขา ลงทุนไปแล้วเป็น
หลายพันหลายหมื่น แทนที่จะบุญ เปล่า มันทุกขใจ ร้อนออกร้อน
ใจเป็นหนี้เขา เอาบุญมาจากไหน เพราะมันทำไม่ถูก
อัตตาทิปไตย ไม่ถูก เอาอัตตาทิปไตย เอาตนเป็นใหญ่
โลกาทิปไตย เอาโลกเป็นใหญ่ มันก็เลยเดือดร้อน ถ้าทำเป็น
ธรรมาทิปไตย เอาธรรมเป็นใหญ่มันก็สบาย บ่มีเรื่องมีราวอะไร

มันสบายมันเย็น บุญๆแปลว่าความสุข บุญๆแปลว่าความเย็น
ถ้ามันร้อนจะเป็นบุญที่ไหน

เหตุนี้จึงว่าพวกเราที่เราจะ... รุ่นใหม่ี่มาฝึกฝนอบรมรู้ทาง
ในธรรมธิปไตยแล้วพยายามตัดโลกาธิปไตย เอาโลกว่านะ
อัตตาธิปไตย เอาตนว่านะ มันเดือดร้อน ถ้ามันทำถูก
ธรรมาธิปไตยจริงๆ มันก็ไม่เดือดร้อนอะไร ครั้งพระพุทธเจ้า ครั้ง
พระอริยเจ้าทั้งหลาย เศรษฐีมหาเศรษฐีไปบวช เขาไม่ได้
เดือดร้อนอะไร ได้พาไกลก็บากไปเลย บวชเลย รักษาศีลภาวนา
ไปพระนิพพานพ้นทุกข์ไปเลย นี่เอาชี้ขึ้นหน้า เล่นกัน พุดเถ!
บวชบางคนเป็นแสนๆนะ เป็นแสน บวชหมดเงินไปเป็นแสน สิบ
ห้าวัน มันไม่คุ้มค่า นี่เพิ่นว่าทำบุญไม่ได้บุญ ไม่คุ้มค่า เป็นหนี้
เขาก็ก เดือดร้อน มันเป็นอย่างเนี่ย เพราะมันไม่ทำตามหลัก
พระพุทธเจ้า อันนี้ก็เป็นสิ่งที่สำคัญตัวหนึ่งนะ

ดังนั้นพวกเราที่จะเกิดมาในยุคนี้ จะเป็นใหญ่เขา เป็นพ่อ
เป็นแม่เขา เป็นผู้นำเขานะ ฉะนั้นให้นำในทางที่ถูก นำในทางที่
ถูกมันก็สบาย ถ้าเอาแต่ชี้เก่ามาใช้ เพราะมันหลงมาอย่างนั้น

อย่าไปเอาสิ่งที่โบราณที่ผิด โบราณที่ผิดก็ตัดออกเสีย โบราณที่
ดีก็ให้ทำตามรักษาไว้ อันนี้ก็เป็นอีกตัวหนึ่งนะสำคัญ พวกเรา
ทุกคนๆมารวมอยู่เนี่ยจะได้เป็นพ่อเป็นแม่เขา เป็นพ่อเป็นแม่
เป็นตาเขา กลับไปเป็นผู้สร้างครอบครัว แต่ผู้มีปัญญาดีก็
อาจจะมาเป็นนักบวชตลอดชีวิตก็ได้ ผู้มีอินทรีย์ ผู้ไม่มีอินทรีย์ก็
ไปสร้างโลกไป ตามประสาโลก อันนี้ก็เป็นหลักอันหนึ่ง

ฉะนั้นนี่ต่อไปจะกล่าวเรื่องการปฏิบัติบูชา คือว่าธรรม
ธรรมนั้นเป็นตัวอย่างไร มันอยู่ที่ไหน ธรรมนั้นที่เราอาศัยธรรม
คือลมมันแหละเป็นธรรม ลมเป็นธรรม ธรรมก็คือลม ลมก็คือ
ธรรม เพราะเราอาศัยธรรม คืออาศัยลม มีลมเข้าลมออกอยู่ก็
พวกคนมนุษย์ ฉะนั้นต่อไปก็นั่งหลับตา เอามือขวาทับมือซ้าย
ตั้งกายให้ตรง ลองดู นั่งหลับตา ตั้งใจน้อมเอาคุณพระพุทธเจ้า
มาเป็นที่พึ่งในใจ นึก พุทธโธ เม นาโธ น้อมพระธรรมว่าเป็นที่
พึ่งภายใน ว่า ธัมโม เม นาโธ น้อมเอาคุณพระอรียสงฆ์มาเป็น
ที่พึ่งภายในใจ เรียกว่า สังโฆ เม นาโธ

พุทโธ เม นาโธ

ธัมโม เม นาโถ

สังโฆ เม นาโถ

พระพุทธมาระลึกเป็นที่พึ่งภายใน พระธรรมก็อยู่ในใจ
พระสงฆ์ก็อยู่ในใจ บัดนี้ก็พระธรรม ตัวพระธรรมก็คือลม สูดลม
เข้า นึกพุทโธ ลมออกนึกพุทโธก็ได้ ลมเข้าพุทโธ ลมออกพุทโธก็
ได้ แล้วแต่จริตของเราในสองอย่าง สูดลมเข้าก็ให้รู้ ลมออกก็ให้
รู้ ฉะนั้นคุณธรรมที่ทำนี้ หนึ่งใน **สติ สัมปะชาโน** มีสติระลึก คือ
ลมมีอยู่ แต่เราไม่รู้ลม ถ้าเราไม่ตั้งใจสูด ของมีอยู่แต่ไม่รู้ สัม
ปะชัญญะแปลว่าความรู้ สติความระลึกอยู่ในลมนะ เห็นว่าวิตก
ในลมเข้า พุทโธ ลมออก พุทโธ มีสติสัมปะชัญญะคือความรู้

อาตปปีคือความเพียรพองให้ใจของเรานึกพองอยู่ในหน้าอก
นี่แหละ อย่าให้มันเลยไปในหน้าอกของเรา นึกตั้งแต่สะดือ
ขึ้นมาหาหน้าอกแล้วมาซอกคอนี้ ลมเข้าลมออกให้นึกอยู่แค่นี้ นี่
เอาลมเป็นที่ตั้ง ลมเป็นกรรมฐาน ฐานะแปลว่าที่ตั้ง ลมหายใจ
เป็นต้นกรรมฐาน อานาปานสติกรรมฐานภาวนา องค์สมเด็จพระ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่เป็นพระบรมครูของพวกเราที่นับถือกันนี้

ก็ พระองค์ก็มาเจริญพระอานาปาไต่ต้นไม้มหาโพธิ์ จนจิตสงบ
ตั้งมั่นเป็นสมาธิ รู้แจ้งแสงสว่าง จนเกิดญาณเกิดฌาน เอาฌาน
สุดท้ายประหัตถ์ประหารอาสวกิเลสได้ จึงได้เป็นอรหันต
สัมมาสัมพุทธเจ้าได้ อย่างนี้เป็นต้น เพราะพระองค์เจริญลมมัน
แหละ ลมเข้าก็รู้ ลมออกก็ให้รู้ ที่จริงของมีอยู่แต่เราก็ไม่รู้ ไม่รู้ว่า
มันเข้า มันออก เข้ายาวออกสั้น เข้าสั้นออกยาว สะดวกสบาย
อย่างไรก็ให้สุด ให้รู้ลมเข้าลมออกเสียก่อน

ถ้ามันง่วงเหงาหาวนอนท้อแท้อ่อนแอนะ ให้สูดลมยาวๆ
อย่างนี้ มันจะรู้สึกตัวทันที เมื่อรู้สึกตัวก็ตั้งพุทธโธลมธรรมดาๆไป
จิตใจของเราหนึ่งแล้วจะมองเห็นสิ่งต่างๆ เปรียบเหมือนเราเอาน้ำ
มาใส่อ่างไว้ น้ำมันรักษาไว้ มันหนึ่งจนมองเห็นสิ่งต่างๆ รู้ต่างๆ
หน้าตาของเราเป็นอย่างไร คนผ่านมาอย่างไร นกหนูปูปีกบิน
ผ่านข้างบนก็มองเห็นได้ เพราะน้ำมันนิ่ง ถ้ามันไม่นิ่งก็มองไม่
เห็น ใจของเรามันไม่สงบ มันรวนเร คิดซ้ายคิดขวา คิดไปหน้าไป
หลัง ฉะนั้นเรื่องดีก็ตาม เรื่องชั่วก็ตาม เรื่องอดีตอนาคต ละหมด
กำหนดรู้ปัจจุบันอยู่เนี่ย ปัจจุบันของกายคือลมเนี่ยแหละ

เรามันมีลมอยู่ คือเราเป็นคนเป็นสัตว์อยู่ ลมหมดแล้วก็
ซากศพซากผี แต่พระพุทธเจ้าเพิ่มมีปัญญา ทำลมให้เป็นบุญ
ลมให้เป็นกุศล คือลมมีสติ ลมเข้าพุทโธก็รู้ ลมออกพุทโธก็รู้
กำหนดใจเข้ามาในลม กำหนดลมเข้ามาในจิตเป็นหนึ่งแนวแน่
เมื่อเป็นหนึ่งอยู่ในลม ลมมันเป็นของเย็น ลมเป็นของเย็นสบาย
ลมไม่เจ็บไม่ป่วย ลมนั้นไม่เคยเจ็บแข็งเจ็บขา ไปถามมันเถอะ
ลมเจ็บแข็งเจ็บขามั้ย ลมไม่เจ็บ ไม่ปวดแข็งไม่ปวดขา ไม่มี
ความทุกข์ เย็นสบาย ถ้าใจของเราอยู่ในลมจริงๆ เอกัคคตา
รรมณ์ เอกัคคตาจิตนะ สบายเป็นสุข นั่นแหละแปลว่า เราได้
ธรรมแล้ว เราได้ความสงบแล้ว นี่เป็นต้น

เมื่อมันสงบก็จะสว่างแจ้งเย็นเบาสบาย ปลอดภัย เป็นสุข
ไม่ปวดแข็งไม่ปวดขา ไม่อะไรหละ น้ำก็ไม่อยาก ข้ำวก็ไม่อยาก
ในขณะที่ ความโลภ ความโกรธ ความหลงมันไม่มีแล้ว หหมด
เพราะเราไม่เอา ละ ธรรมะของพระพุทธเจ้าเพิ่มให้ปล่อยให้ละ
ให้เป็นตัวรู้อย่างเดียว รู้อยู่ในลมนั่นแหละ เพิ่งเรียกว่าสติสัมปะ

ชัญญะ อานาปา หรือว่าอาตาปี ความเพียรเพ่งพิจารณานั้นนะ
ให้รวมเป็นหนึ่งแนวแน่ อันนี้เป็นการปฏิบัติที่ว่า ปฏิบัติ

ปฏิบัติในที่พระพุทธเจ้าของเรา ถ้าพวกเราได้ความสุขความ
ดีความทุกอย่าง พระองค์ไม่ได้มีส่วนได้กับพวกเรานะ แต่
พระองค์ยินดีพอใจปฏิบัติบูชา เพราะว่าการปฏิบัติบูชานี้เป็น
การเชิดชูพุทธศาสนา เราจะมีความสุขความเจริญก็อาศัยการ
ปฏิบัติบูชา ไม่ใช่**อามิสบูชา**นะ อามิสบูชา ก็ดังที่กล่าวนั้น
แหละ **โลกาธิปไตย**เอาโลกว่า ทำบุญก็เอาขึ้นหน้า เอาขึ้น
เอาขึ้นหลังยังมาเล่น ไปๆมาๆก็เมาตีกัน คุยกัน เดือดร้อน
สุดท้ายก็หมดเงินหมดทอง หมดเงินหมดทองแล้วจะมาบ่นว่ากู
ก็ทำบุญหมดอย่างนั้น ทำอย่างนี้ กูไม่เห็นบุญช่วย เงินก็หมด
ไปๆ แต่มันหมดมันไม่ถูกนั้นแหละ มันไม่ถูกมันก็ไม่ได้ ทำไม่ถูก
ทำไม่ถึง ทำไม่ถูกมันก็ไม่ได้ ทำบุญไม่ถูกบุญ ทำบุญไม่ถึงบุญ
มันก็ไม่ได้บุญ ทุกอย่างถ้ามันไม่ถูกแล้วมันไม่ได้ ไม่ใช่
มัชฌิมาปฏิบัติ คือว่า**สัมมาทิฐิ**ความเห็นชอบ เห็นชอบว่า

บาปมีจริง บุญมีจริง นรกมีจริง สวรรค์มีจริง มรรคผลนิพพานมีจริง ทำดีได้ดีจริง ทำชั่วได้ชั่วจริง ยังเป็นของจริงอยู่

หลวงตาจะเล่าเรื่องจริงเป็นธรรมประจำโลก คือ **กุสลา ธัมมา อกุสลา ธัมมา อัพยากะตา ธัมมา** เนี่ย นี่เป็นของจริง ประจำโลกนะ ใครจะรู้หรือไม่รู้ก็ตาม กุสลา ธัมมา อกุสลา ธัมมา จะศึกษาหรือไม่ศึกษาก็ตาม จะเรียนหรือไม่เรียนก็ตาม ใครจะว่าไม่มีก็ตาม มันมีอยู่ประจำโลก **กุสลา ธัมมานี้** คือว่าเป็นฝ่ายดีนะ เป็นฝ่ายดี คนบางคนเกิดมาแล้วเป็นคนดี เป็นคนที่ฉลาด ฉลาดว่านอนสอนง่าย รูปร่างสวยงาม อันนี้เป็นต้น คนดีมีสติปัญญาดี อันนี้เป็นตัวกุสลา ธัมมาที่เขาทำไว้แล้ว บุคคลเกิดมาก็เป็นคนไม่มีสติปัญญา นั่น **อกุสลา ธัมมา** เป็นคนที่ไม่ทำดีมา มันก็เกิดเป็นผลร้ายเข้ามาตอบแทน ประจำอยู่นั่น

อัพยากะตาธรรม คือรูปร่างกายของเราทุกคนนี้ เราทุกคนมาอาศัยอัพยากะตาเป็นที่เกิด คือ **ธาตุ ๔ ดิน น้ำ ไฟ ลม** สัมภวะธาตุ สัมภวะธรรมเนี่ย เป็นที่เกิด เป็นที่อยู่อาศัยชั่วครู่ชั่วคราวคือชั้นห้าเนี่ย มันเป็นอัพยากะตาธรรม อัพยากะตาธรรม

นี่ไม่เป็นบุญ ไม่เป็นบาป ดิน มันก็ไม่เป็นบาป น้ำก็ไม่เป็นบาป
ดิน น้ำ ไฟ ลม เค้าไม่เป็นบุญ เค้าไม่เป็นบาป เค้าเป็นอะไรเค้า
ไม่รู้ ยกตัวอย่างคนตายนะ เราตายไปแล้ว ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง
มีอยู่ รูปร่างกายมีอยู่ แต่เขาไม่ทุกข์หรืออก เค้าไม่ทุกข์ ท้องมีอยู่
เค้าไม่เจ็บท้อง ปากมีอยู่เค้าไม่เจ็บปาก เค้าไม่หิวอะไร เเฉย มัน
เป็นเพียงก้อนหิน เค้าไม่รู้ เป็นธาตุไม่รู้ นะ

ในตัวเรามีธาตุรู้กับธาตุไม่รู้เท่านั้นแหละ มตธาตุ อมตธาตุ
ธาตุไม่รู้คือดิน น้ำ ไฟ ลม ก็ไม่รู้อะไรซักอย่าง แต่เรามาอาศัย
เฉยๆ แต่ว่าเราไม่รู้ก็มายึดว่าเป็นสมบัติของเรา ว่าเป็นตัวตน
คนเรา จึงได้แย่งชิงกัน ตีเบียดฆ่ากัน เพราะหลงในรูป ในเสียง ใน
กลิ่น ในรส ว่าเป็นสมบัติของเรา แต่แท้ที่จริงเป็นสมบัติของโลก
ขันธาคิโลก สมบัติของโลก เรามาอาศัยก่อนโลก นี่สร้างคุณงาม
ความดี ผู้มีปัญญาก็ได้ทำไร ผู้ไม่มีปัญญาก็ขาดทุน เพราะรูป
เสียงกลิ่นรสโผฏฐัพพะ รูปร่างกายของเราเป็นเครื่องมือเครื่องใช้
เท่านั้น เป็นเครื่องใช้

ปากก็ใช้กินข้าวกินปลา ก็ใช้ เรียนวิชาปัญญา หรือใช้พูด
ในทางที่เป็นศีลเป็นธรรม ในทางที่ดี นี่เป็นต้น มือก็ใช้ทำการ
ทำงาน ประกอบกิจการงานต่างๆ ขาตีนก็ใช้เดินประกอบกิจการ
งาน ก้นก็มาใช้นั่งกินข้าวกินปลา หรือมานั่งสมาธิภาวนาอย่าง
ที่เราทำกันเนี่ย เอากันของเราตูดของเรามา นั่งสมาธิภาวนา มันก็
ได้บุญได้กุศล เอาไปนั่งเล่นไฟ ไปนั่งเล่นคุยกันก็ได้สมบัติโลก
สมบัติบ้านนั้นแหละ คุยกันไปกันมากก็เถียงกัน ไม่ต้องคุยกัน
สมบัติบ้า มันอย่างนั้น

ฉะนั้นว่าคุณในศีลในธรรม พุทฺโธ ธัมโม สังโฆ พระพุทธเจ้า
เป็นดีอย่างนั้น พระพุทธเจ้าเป็นดีอย่างนี้ พระธรรมดีอย่างนี้
อย่างนี้มันก็เป็นบุญเป็นกุศลเกิดขึ้น ปากที่ที่ว่าพุทธคุณ
ธรรมคุณเป็นปากเงินปากทองท่านว่า เหมือนหลวงปู่หลวงพ่อ
ของเราก็เอาปากเพื่อนมาสวดมนต์ไหว้พระมาตั้งแปดสิบกว่าปี
แล้ว เพื่อนก็มีวาจาสิทธิ์ขึ้นมา มีศรัทธาท่านพูดอะไร คนพูดอะไร
เพื่อนพูดอะไร เค้าก็เลื่อมใสศรัทธา เพราะปากของท่านเอามา
สวดมนต์ไหว้พระพุทธคุณ ธรรมคุณ ทุกวัน ทุกวัน เป็นวาจา

สิทธิ์ เป็นปากคักดีสิทธิ์ เป็นปากเงินปากทอง ใ้เรา ทางโลกก็
ว่ากันเรื่องกินเรื่องอยู่ เรื่องทุกข์ทั้งนั้น กินแล้วก็ซื้อออกไป ถ้าย
ออกไป กินแล้วก็ซื้อออกไป ถ้าย หมดไป หมดไป สมบัติในโลกมัน
หมดไป หมดไปๆ สุดท้ายหมดแค่กองไฟ **เตส์ รูปสโม สุข** เป็น
ซื้อถ้า รูปร่างกายของเราได้รูปร่างกายมา แข็งขาหูตาดี แต่ว่า
ตายไปแล้ว รูปร่างกายของเราไปฝังไปเผาเป็นซื้อถ้าหมด ไม่มี
อะไรเป็นสมบัติของตน นอกจากคุณงามความดีเท่านั้นที่จะเป็น
ที่ฝัง เป็นที่อาศัยไปในทางโลกหน้า

เพราะว่าอมตจิต จิตของเราเป็นอมตะแปลว่าไม่ตายเด้อ
นำภพนำชาติไปอีก อย่างนี้เป็นต้น ไปเกิดอีกไม่ต้องสงสัย ยังไม่
เป็นพระอรหันต์ตราบใด ก็ยังเวียนว่ายตายเกิด ไปตกนรกบ้าง
ไปเป็นเปรตบ้าง เป็นสัตว์บ้าง ไปเป็นอะไรต่างๆเยอะแยะ ชีวิต
ของเราไม่เที่ยงแท้แน่นอนอนนะ อย่างนี้เป็นต้น ฉะนั้นพระพุทธเจ้า
ของเรา สมัยเพิ่มสร้างบารมี ก็เคย ไปเกิดเป็นปู ไปเกิดเป็นปลา
ไปเกิดเป็นนก ไปเกิดเป็นหนู ไปเกิดเป็นสรรพสัตว์นั้นนะ สัตว์ที่
มีแข่งมีขา มีกระดูก พระองค์เป็นทั้งนั้น เป็นปลาเป็นปูเป็นหอย

เคยเป็น เกิดเป็นหอยก็เคยเป็น เป็นอีเก้ง เป็นกวาง เป็นอะไร
เป็นปลา เป็นหมู เป็นหมา อย่างนี้เป็นต้น เคยเกิดเป็นไก่

ฉะนั้นชีวิตของเราทุกคนๆนี้มันไม่เที่ยงแท้แน่นอน มันเป็น
อนิยตบุคคล อนิยตบุคคลนั้นมันยังไม่เที่ยงแท้แน่นอน ถ้าได้
พระโสดาเมื่อใด ได้บรรลุพระโสดาเมื่อใดเป็นผู้ที่เที่ยงแท้
แน่นอน มาเกิดไปสวรรค์ มาเกิดเป็นมนุษย์ มนุษย์สวรรค์เที่ยว
ไปเที่ยวมาเจ็ดชาติก็อินทรีย์กล้า ละกิเลสไปพระนิพพานแล้ว
ปุถุชนคนเราเนี่ยยังไม่เที่ยงแท้แน่นอน ยังเวียนว่ายตายเกิดใน
โลกนี้ ไม่รู้ว่าภพชาติต่อไป ถ้ายังไม่ถึงเป็นพระโสดาตราบใด
ก็แปลว่าตกอยู่ในอบายภูมิ ภูมิไหนก็ไม่รู้ มันเป็นอย่างเนี่ย

ฉะนั้นพวกเราทั้งหลายได้พากันเสียสละเวลา ตั้งอกตั้งใจมา
ปฏิบัติบูชาในอรรถธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ตั้งอยู่ในศีล ๕
ก็ดี ศีล ๘ ก็ดี ศีล ๑๐ ก็ดี ตั้งอยู่ในกุศลกรรมบท ๑๐ ก็ดี ไหว้
พระสวดมนต์ รักษาศีลเจริญกรรมฐานภาวนานี้ นับว่าเป็นบุญ
เป็นกุศลเป็นอุปนิสัยปัจจัยของเราทุกคนๆ พระพุทธเจ้าของเรา
เป็นต้น พระองค์เกิดมาชาติใดก็สร้างบารมี เนกขัมมะบารมี

บางชาติก็ครึ่งหนึ่ง บางชาติก็ตลอดชาติ บางชาติเป็นพระราชา
ท่านเป็นพระราชาครึ่งหนึ่ง แล้วก็คือนักบวชครึ่งหนึ่งอย่างนี้เป็น
ต้น

ชาติที่เป็น**เนมิราช** อายุสองแสนแปดหมื่นปี พระองค์ก็มา
สร้าง เนกขัมมะบารมีชะ ๘๔๐๐๐ ปี อย่างนี้เป็นต้น สร้างโลก
เป็นพระราชา ๘๔๐๐๐ ปีอย่างนี้เป็นต้น แสดงว่าพระองค์เป็นผู้
ที่ทำประโยชน์ตนและประโยชน์คนอื่นด้วย ถ้าทำแต่ประโยชน์
ของโลกอย่างเดียวไม่ทำประโยชน์ตน ตายแล้วไปเป็นสัตว์
อย่างทีพระองค์เกิดเป็น**มโหสถ** ชาติที่เป็นมโหสถ ไม่เคยมา
รักษาศีลภาวนา แก้แต่ปัญหาของโลก เรื่องนั้นเรื่องนี้ต่างๆเป็น
ร้อยๆปี ตายจากมโหสถไปเกิดเป็นงู อยู่เมืองนาค เรียก**ภูริทัต** ภู
ริทัตจำศีลนั้นแหละ ไปเกิดเป็นงูอยู่เมืองนาค แต่พระองค์นึกได้
ก็มาเกิดเป็นงูอยู่เมืองนาคนี้แปลว่าขาดทุน เมืองเหนือเห็นว่า
ไปไหนไม่ได้ หมดหนทาง หงายท้อง

สุดท้ายพระองค์ก็นึกได้ เมืองนาคไม่มีวัดไม่มีศาสนา
จำเป็นต้องลาพ่อลาแม่ขึ้นมารักษาศีลอุโบสถอยู่เมืองมนุษย์ ที่

ภูเขาลึกลับๆ แถวเมืองเชียงใหม่โน่น ภูเขามันเยอะ รักษาศีล ๘
เจริญกรรมฐานภาวนาในเมืองมนุษย์ ต่อมาก็หมอบออลัมพายน์ก็
มาจับไปเล่นละครชะเดือนหนึ่ง แล้วน้องชายก็มาตามไปอยู่
เมืองนาค รักษาศีลภาวนาต่อ

ตายจากนั้นก็ไปสวรรค์ ไปชั้นที่ ๔ ชั้นดาวดึงส์ ชั้นจาตุม ชั้น
ดาวดึงส์ ชั้นยามา ชั้นดุสิตา สวรรค์ชั้นที่ ๔ ที่ครุบาใหญ่ของเรา
จะมาตรัสข้างหน้าคือพระศรีอภัยเมตตรัย ชั้นนี้อายุ ๔๐๐ ปี
เมืองเรา คือวันหนึ่งคืนหนึ่งของเขา ที่มาอยู่เนี่ยในเนี่ย ไม่ได้วัน
หนึ่ง ไม่ได้เสียวันหนึ่งเลย ๔๐๐ ปี เมืองเราเป็นวันหนึ่งคืนหนึ่ง
ของเขานะ เพราะฉะนั้นแค่ดาวดึงส์ก็ยังไม่ได้ ๑๐๐ ปีเมืองเรา
เป็นวันหนึ่งคืนหนึ่งของเขา ที่มาอยู่ที่นี่ หลวงตา หลวงพ่อชูป
ครองเพศอายุ ๘๔ ปี ยังไม่ถึง ๑๐๐ ยังไม่ได้วันหนึ่งเลย หลวง
ตาแค่ ๗๐ กว่าปี ยังไม่ได้วันหนึ่งเลย นี่มันเป็นอย่างเนี่ย

ฉะนั้นวันคืนเดือนปีนรกก็เหมือนกันแหละ นรกก็ร้อยปี บาง
หน่วยก็ร้อยปี บางหน่วยก็พันปี บางหน่วยก็หมื่นปี บางหน่วยก็
แสนปี มันอย่างเดียวกันนะ เท่ากันนะ อายุสวรรค์กับนรกเท่ากัน

อายุของนรก ๑๐๐ปี เมืองเราเป็นวันหนึ่งคืนหนึ่งของหม้ออนสก
อีกเหมือนกัน อายุยาว พวกนี้อายุยาว

เหตุนี้จึงว่าพวกเราที่ได้มาพบปะคำสั่งสอนพระพุทธเจ้า
พระพุทธเจ้าสรรเสริญว่า **สัมปรายิกัตถประโยชน์ ทิฏฐธรรม**
มิกัตถประโยชน์ นี้เราได้ทำสองอย่างนี้เราว่าเป็นผู้ที่มีโชคดี
วาสนาดี แล้วก็พากันตั้งมั่นปลุกศรัทธาความเชื่อความเลื่อมใส
ในพุทธศาสนา นี้หาโอกาสปฏิบัติบูชาไหว้พระสวดมนต์ก่อน
นอนก็ดี หรือตื่นนอนขึ้นมาก็ดี กราบพระไหว้พระ หาโอกาสนั่ง
ชำระจิตใจของเรา ภาวนาพุทโธฯ ใจสงบตั้งมั่นดีแล้ว เรียบ
หนังสือก็เก่ง

หลวงตาเคยไปสอนทางปักชำไต้้นั่นนะ ไปสอนนักเรียน เขา
ภาวนาเก่ง มองเห็นครูออกปัญหาอะไร อะไรรู้ออกมาครูออก
ปัญหามา ออกข้อสอบมา ออกข้อปัญหามา นั่งดู เห็นหมด เห็น
เอาๆ สุดท้ายมันได้ที่หนึ่ง ภาวนาจนจิตสงบแสงสว่าง มองเห็น
เรียนหนังสือก็จำดี เรียบหนังสือก็เก่ง อะไรเหตุการณ์เกิดขึ้นมา

ไปสอบก็ได้ที่หนึ่ง เพราะเขาออกปัญหาอะไรมาฉันนั่งเห็นแล้ว
นั่งรู้แล้ว มันเกิดขึ้นภายในนะ อันนี้มันมีประโยชน์

แล้วก็จิตตั้งมั่น จิตเป็นสมาธิเนี่ย ทำอะไรก็สำเร็จ ใจดีใจ
สบาย ใจเป็นสมาธิแล้ว ประกอบกิจการงานอะไรก็สำเร็จ
เช่นนั้นจึง **นัตถิ สันติ ประรัง สุขัง** เพื่อนว่า สุขอื่นนอกจากความ
สงบไม่มี ฉะนั้นที่เราฝึกฝนไว้เนี่ย มีโอกาสเกิดเหตุอะไรขึ้น ทาง
โลกของเราข้างหน้าจะมีการต่อสู้เยอะ ต่อกุญแจต่างๆมากมาย
กำยกอง ฉะนั้นเมื่อเราได้ฝึกฝนได้อบรมแนวทางปฏิบัติแล้ว เรา
ก็นำไปปฏิบัติ เมื่อมีเหตุการณ์นะไปนั่งอานาปานสติ ลมเข้าพุท
โธ ลมออกพุทโธ ใจดีใจสบายก็แก้ปัญหาต่างๆได้ อย่างนี้เป็น
ต้น อันนี้เป็นหลัก

ฉะนั้นจึงขอฝากธรรมะแนวทางปฏิบัติให้แก่พวกท่าน
ทั้งหลายที่มีศรัทธาความเชื่อความเลื่อมใส เสียสละกิจการงาน
ของโลก คืองานของโลกเป็นงานที่ไม่แล้ว งานไม่แล้ว งานไม่อิ่ม
งานไม่พอคืองานของโลก ทำจนตายก็ไม่เสร็จ กินจนตายก็ไม่

อิม งานของโลกกินจนตายก็ไม่อิม ทำจนตายก็ไม่เสร็จ เกิดมา
ทำแล้วก็ไม่เสร็จ

งานพุทธศาสนาเป็นงานที่สำเร็จนะ ถ้ามาบำเพ็ญ รักษาศีล
ภาวนา ละกิเลสเป็นพระอรหันต์ เสร็จ แปลว่างานเสร็จ งานแล้ว
งานไม่แล้วคืองานของโลก พระพุทธเจ้าเห็นว่า งานขี้ทุกขขี้ยาก
คืองานของโลก ยิ่งทำก็ยิ่งทุกข์ เป็นเศรษฐกิจว่าจะสุขว่าจะสุขก็
ไม่ใช่ ทุกข์อยู่ เดือดร้อน กลัวเขามาฆ่า กลัวเขามาตี มีเงินก็เป็น
ทุกข์ เป็นทุกข์ทุกอย่าง มีแต่ทุกข์

ฉะนั้นงานของโลกเห็นว่า พระพุทธเจ้าว่างานขี้ทุกขขี้ยาก
ยิ่งทำก็ยิ่งทุกข์ ทำก็ทุกข์เรื่อยไป กินก็เป็นทุกข์ บ่ได้กินก็เป็น
ทุกข์ กินแล้วบ่ได้ขี้ได้ถ่ายก็เป็นทุกข์ ถ่ายแล้วบ่ได้กินก็เป็นทุกข์
อีก มีแต่เรื่องทุกข์ เรียกว่าก่อนทุกข์ **นัตถิ ชันธา สมา ทุกขา**
ทุกข์อื่นเสมอด้วยขันธห้าไม่มี ให้เห็นทุกข์เห็นภัย ฉะนั้นที่เรา
ฝึกฝนเพราะจะต้องการหนีทางพ้นทุกข์ ทางพ้นทุกข์ก็คือทาง
สรวรรค์ทางนิพพานนั่นแหละ ทางอื่นไม่มี มีแต่เรื่องทุกข์ไปเกิด
ใหม่เถอะในโลกอันเนี้ย มันเจอทุกข์ทั้งนั้น ฉะนั้นพวกเรา

ทั้งหลายมีโอกาสนี้เสียสละมาปฏิบัติบูชาเพื่อหาหนทางความ
พ้นทุกข์ พ้นภัยในวัฏสงสาร ฉะนั้นอุบายธรรมะที่กล่าวมานี้ เมื่อ
พวกเราทั้งหลายได้ยินอุบายธรรมะ(เทพจบ)

ที่มา: <https://youtu.be/sixvEFrah-0>